

GEOPATOGENNÍ ZÓNY I.

PRAKTICKÁ PŘÍRUČKA

Proč jsou některá místa na Zemi pro člověka nezdravá? Jak geologické prostředí působí na naše zdraví? Nedoceněná geochemie životního prostředí. Jaká onemocnění způsobují geopatogenní zóny. Co jsou to tzv. patogenní zóny, jak působí na člověka, jak se vyhnout jejich negativnímu působení, co nám škodí v našem životním prostředí, jak se naučit tyto zóny vyhledávat atd. Tajemné zemské záření, stupnice patogeneze, odstínovat nebo evakuovat? Atd. Jak si můžete sami udělat odrušovač patogenní zóny atd.

autor

ÚVOD

Spojení člověka s přírodou bylo v minulosti mnohem bližší, než je tomu dnes, a to umožnilo lidem reagovat zcela běžně na vlivy, které dnes u některých jednotlivců zaznamenáváme jako výjimku. O takových schopnostech se proto často hovoří jako o atavismu. Přesněji řečeno, jde o latentní schopnosti, které jsou pro svoje nevyužívání zatlačeny dnes u lidí do úzadí. Z tohoto důvodu nás ani nepřekvapuje, že naši předkové se dokázali s problémy negativních účinků DZ (DZ = dráždivé zóny, dowsing zóny, tj. zóny, v kterých dochází k proutkařskému efektu, t.j. DR = dowsing reaction) jaksi přirozeně vypořádat. A mimo to, kdybychom chtěli srovnat náš organismus s organismem našich předků, museli bychom konstatovat, že jsme na tom podstatně hůře. Žijeme v přetechnizovaném světě, plném elektromagnetického smogu a negativních vlivů chemizace. Nesprávný způsob života, odtržený od přírodního prostředí, spolu s DZ vytváří řetěz škodlivých vlivů na náš organismus.

Stojí za zmínku, že prý už staré civilizace respektovaly určité lokality, kterým se vyhýbaly při stavbě obydlí. Jedním z nejstarších „stavebních zákonů“ je prý čínské nařízení z počátku dynastie Hia, jehož autorem byl stavitel císař Yü (2 300 př. n. l.). Sám byl prý aktivní proutkař a uzákonil přesná pravidla pro výběr stavišť obytných domů a hřbitovů. V blízkosti podzemních vodních toků se podle starých čínských „geomantů“ vyskytuje „škodlivý vítr doprovázející vodu“. Učení Feng-šuej požaduje a doporučuje, aby před zahájením stavby domu byl stavební pozemek podrobně prozkoumán, aby bylo možné vyhnout se škodlivým silám, které ohrožují zdraví i život budoucích obyvatel domu. Číňané brali při stavbách do úvahy i polohu vzhledem k horám, kopcům, skalám, vodstvu, stromům, světovým stranám apod. Obytné budovy nesměly být zakládány v místech, kde se nacházejí DZ. Číňané tato místa nazývali „dračími žilami“ a domnívali se, že v těchto místech pod zemí sídlí zlí démoni – dravci, kteří v noci vycházejí a ruší ze spánku živé i mrtvé.

Znalost těchto jevů je známa i z Egypta a Říma a udržela se zřejmě až do renesance, kdy byly mnohé kláštery a zámky sta-

věny tak, aby jejich stěny probíhaly v linii pásů DZ, což vedlo k charakteristickým nepravým úhlům a kosodélníkovému půdorysu místností. Díky tomu, že v historické době bylo zastavěno jen cca 5 % půdy a zástavba se vyhýbala především inundačním polohám a aluviálním náplavám, kde dnes budujeme sídliště, byli historičtí lidé chráněni před účinky DZ lépe než my. V současnosti je údajně jen 1/7 lidí mimo nepříznivé působení DZ a velká část je pod jejich vlivem jak v místě bydliště, tak také na pracovišti.

Architekt starého Říma Vitruvius Pollio, který působil za císaře Augusta, popisuje v knize *De architectura* způsob, kterým se před tisíci lety určovalo místo, na němž se mělo stavět město. Římané pozorně sledovali rostlinstvo a zvířata v místě budoucí stavby. Na zvoleném místě rozdělili parcelu na několik čtverců a nechali určitou dobu ovce a dobytek pást se a žít na těchto místech. Po určitém čase všechna na tomto místě se pasoucí zvířata zabili a podrobně prozkoumali jejich vnitřnosti, hlavně játra, která jsou na vnější negativní vlivy nejcitlivější. Na základě této obhlídky posuzovali zdravotní podmínky staveniště. V případě, že u většiny zvířat byly na vnitřnostech pozorovány patologické změny, odstoupilo se od lokalizace obydlí na tomto místě.

Staří Řekové a Římané znali prý více různých způsobů zkoumání území, určených na stavbu bytů, agor a amfiteátrů. Aby je zabezpečili před škodlivým vlivem DZ v případech, kdy se tomu nebylo možno vyhnout, používali desky a plotny zhotovené ze směsi říčního písku a vápna, do níž přidávali živočišné bílkoviny – vaječné skořápky nebo krev zvířat.

Staří Germáni prý umísťovali do budoucích základů domů mraveniště. Když si je mravenci přestěhovali, potom stavbu zahájili a přesně na to místo umístili ložnici. Mravenci prý totiž vyhledávají negativní zóny. Mraveniště vždy stojí aspoň na DZ, když už ne na křížení DZ. Když se tedy mravencům místo z hlediska výskytu DZ nelíbilo, jednoduše mraveniště přestěhovali. A to byl důkaz toho, že jde o místo bez DZ, a tedy vhodné na ložnici.

V Galii (dnešní Francii) se prý používala dvaceticentimetrová vrstva kaolínu. Jámy vykopané pro základy vyložili vrstvou kaolínu a ta prý chránila celou budovu před škodlivým zářením.

Ve střední Evropě byla později známa činnost cisterciáků (katolická mníšská řehole), kteří nejenže dokázali lokalizovat místo stavby nových klášterů a kostelů na územích, kde se nacházely DZ, ale už i postavené objekty zabezpečili před jejich negativním vlivem. K tomuto účelu používali žulové balvany, které umisťovali na pečlivě určená místa v blízkosti už existující budovy, nebo je zazdili do stěny kostela nebo kláštera, který se stavěl. Existují proto názory, že ukládání kamenů do základů budov, hospodářských budov, na rohy stájí atd. mělo prý jiný, než jen inženýrský význam.

Na území Balkánského poloostrova se ještě donedávna důsledně sbíraly z polí polní kameny a ukládaly se jako ohrady kolem obytných a hospodářských budov. Území obklopené takovou ohradou bylo prý chráněno před škodlivým zářením z podzemních vodních toků.

Ústním podáním se dědily určité poznatky z pokolení na pokolení a pomáhaly našim předkům žít v určité „rovnováze“ s přírodou, a to i v takových případech, kdy se nevědělo, proč se to tak nebo onak dělá.

I na Slovensku prý vesničané na některých místech ještě donedávna před zahájením výstavby nového obytného domu vyhnali na vybrané místo svoje krávy. Když si krávy lehaly na zem, bylo možno začít se stavbou. Když se však rychle snažily dostat z vybraného místa, stavbu nezahájili. Když už stavba byla hotová, nechali zase proběhnout po obytných prostorech psa a tam, kde si lehl, dali postel. Místa, kde se zdržovala kočka, se stranili. Pes totiž vyhledává ta místa, kde je homogenní pole, a naopak kočka se lépe cítí tam, kde je narušené elektromagnetické pole.

Z období let 1860 – 1930 je už známo více odborných prací, které popisují polohy míst nad různými geobiologickými anomáliemi. Jde hlavně o práce z Německa a Francie, které se zabývají problematikou tzv. „dráždivých zón“. Tato místa byla zakreslována do městských plánů a dávána do souvislosti s výskytem různých onemocnění. Když si uvědomíme, že možnosti medicíny v té době byly mnohem menší než dnes, měly otázky prevence (kam patří i otázky geobiologie) relativně větší význam než dnes. Tak se v úředním protokolu z 19. ledna 1929 doslova píše: „Doklady uka-

zují zarážející skutečnosti, že všechny případy úmrtí na nádory ležely nad silnými podzemními vodními toky, určenými svobodným pádem von Pohlem podle jeho zakreslení.”

A od roku 1930 už evidujeme více zpráv o zkoumání souvislosti DZ s výskytem různých onemocnění.

DZ a naše životní prostředí

Nepříznivé působení země na člověka se nazývá „geopatie“. Tyto nepříznivé vlivy jsou nazývány v různých jazycích „půdní dráždivost“, „půdní dráždivé vlivy“, „geopatické dráždění“, „dráždivé pruhy“, „iritační pruhy“, „zářivé pruhy“ nebo „zemské záření“ apod. Zdá se, že radiální změny na DZ mají značný vliv na biologické pochody, protože možno říci, že zdraví je harmonií početných energetických cirkulací. Životní prostředí je tvořeno zářením Země a kosmu – Slunce, Měsíce, hvězdného „výškového záření“ i mimogalaktického mikrovlnného záření a zemského neutronového záření. Organismy jsou přizpůsobeny zatížení při normálním záření, reagují však nepříznivě na změny, hlavně v obestavěném prostoru, a to ještě nepříznivěji v budovách se železobetonovými konstrukcemi. Tyto nepříznivé účinky dále zesilují statické náboje umělých hmot stavebních materiálů a oděvů, vibrace z olejových a plynových hořáků, televizních antén, nadzemního vedení, stupaček v domech trafostanic, vysílacích stanic, televizních a jiných věží, bludné proudy, bleskosvody na věžích a další technická zařízení současné civilizace. Tato záření vyvolávají v organismu člověka nežádoucí iritaci.

Vzhledem k tomu, že v běžných případech je účinnost působení energií tvořících DZ na organismus poměrně nízká, je jejich indikace dost těžká. Směs energií, které způsobují případné poruchy až po mnohaletém působení, je za normálních podmínek na okraji možností přístrojové techniky, ale žádný přístroj není schopný indikovat intenzitu škodlivosti. V tomto případě nám nezůstává nic jiného, jen se spolehnout na subjektivní indikátor – na člověka – proutkaře.

Princip indikace spočívá na faktu, že složité organické chemické reakce, probíhající v buňkách různých orgánů, jsou lehce

ovlivnitelné různými druhy záření. Dochází k narušení průběhu normálních fyziologických reakcí a ke vzniku kompenzačních reakcí, kterými se organismus záření vlastně brání. Dokonce i stav, kdy některý druh záření nebo jejich směs působí na některé konkrétní reakce v některých skupinách buněk nebo orgánů příznivě, obvykle v jiných buňkách vyvolává už nežádoucí stav. Výjimečně by snad mohla nastat situace, kdy záření má jen pozitivní účinek, ale ten by vedl při dlouhodobé aplikaci k degeneraci normálních pochodů tím, že se buňky této energeticky výhodnější situaci přizpůsobí (působení enzymů zeslábne, normální reaktivita poklesne atd.), což je stav opět nežádoucí.

Třeba zdůraznit, že působení DZ v první řadě zvýrazňuje jiné příčinné souvislosti vzniku nemoci, které se u konkrétního jedince vyskytují. Může to být např. vliv stresu, kouření, strava, vrozená dispozice, jednostrannost zátěže apod. V takových případech se vznik onemocnění urychlí a jeho průběh je intenzivnější.

Nepříznivý vliv se neprojeví na člověku okamžitě, ale až za určitou dobu. Rozhodující význam má při tom celková odolnost organismu, která je jednak vrozená, jednak získaná. Podobně jako i při působení jiných nepříznivých faktorů. Odolnější jedinci nepodléhají nepříznivému působení DZ tak rychle a tak často jako méně odolní jedinci.

Do úvahy přitom třeba brát nejen intenzitu DZ, ale i dobu expozice. Můžeme konstatovat, že pokud na jedince působí zóna 2 až 5 let, dostaví se varovné zdravotní potíže. Doba pobytu 5 až 10 let přináší už závažnější zdravotní problémy. Při dlouhodobém působení GPZ si už organismus nedokáže pomoci sám a jeho „imunitní systém“ nedokáže dále odolávat. V organismu začínají vznikat patologické změny, které vyúsťují do reálných onemocnění.

Zjištěním, které bylo ověřeno v mnoha případech, je, že po odstranění trvalého lokálního vlivu GPZ (např. přemístěním postele mimo příslušnou zónu) dochází za poměrně krátkou dobu k zřetelnému zmírnění zdravotních potíží, a pokud nejde o velmi těžké stavy, v mnoha případech i k postupnému uzdravování. Všeobecně převládá názor, že vliv GPZ značně komplikuje léčení jakéhokoliv onemocnění. Nepřímo působí na vznik infekčních onemocnění, protože celkově oslabuje imunitní systém člověka v širším smys-